

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΣΚΕΠΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΑΣ

Α΄. Ιστορική αναδρομή:

Από πότε η πατρίδα μας, η Ελλάδα, είναι κάτω από την προστατευτική σκέπη της Παναγίας μας;

Από το 52 μ.Χ. Τότε που ο Απόστολος Παύλος πέρασε από την πατρίδα μας για να κηρύξει τον Χριστό! Από τότε λοιπόν που οι πρόγονοί μας γνώρισαν για πρώτη φορά το όνομα του Κυρίου μας και Τον δέχτηκαν Σωτήρα και Θεό τους, από τότε γνώρισαν και το γλυκύτατο όνομα της σεμνής, ταπεινής Μητέρας του Κυρίου μας. Το όνομα, Παναγία!

*** Έχετε ακούσει πώς επί 1.000 ολόκληρα χρόνια η Παναγία μας έγινε η Μητέρα και Προστάτης των Βυζαντινών προγόνων μας;**

Αμέτρητα θαύματα έκανε η Παναγία μας, για να σώσει τους Έλληνες από τους εχθρούς τους! Και ιδιαίτερα **προστάτευε τη Βασιλεύουσα, την Κωνσταντινούπολη!** Πόσες φορές καταστράφηκε στόλος και στρατός των εχθρών με την προστασία της! Και ήταν πολλοί και δυνατοί οι εχθροί του Βυζαντίου! Πέρσες, Άβαραι, Σλάβοι και τόσοι άλλοι! Απ' όλους αυτούς έσωζε η Παναγία το Βυζάντιο και την αγαπημένη της Πόλη. Όλος ο λαός μαζί με τον αυτοκράτορα έτρεχαν στον Ναό της για να της αναπέμψουν δοξολογίες και ύμνους ευχαριστίας.

«Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τά νικητήρια...».

Πίστευαν — και έτσι ήταν — ότι με τη δική της μόνο δύναμη νικούσαν. Γεμάτοι ευγνωμοσύνη έχτιζαν Εκκλησίες και Μοναστήρια στη Μνήμη της· αγιογράφησαν την αγία της Εικόνα με χίλια - δυο ονόματα: Γλυκοφιλούσα, Οδηγήτρια, Γοργοπήκοος, Δεομένη...! Κι οι ποιητές και υμνογράφοι έγραψαν γι' Αυτήν τους ωραιότερους ύμνους τους. *Χαίρε Νύμφη ανύμφευτε...!* Τότε γράφτηκε και ο «Ακάθιστος Ύμνος».

Με τους ύμνους της στα χείλη και το Εικόνισμά της μπροστά - μπροστά, ξεκινούσαν για τις νικηφόρες εκστρατείες τους οι θεοσεβείς αυτοκράτορες. Και το πρώτο που έκαναν όταν γύριζαν, ήταν να της προσφέρουν στην Αγία - Σοφία τα «Νικητήρια». «...τά νικητήρια αναγράφω Σοι η Πόλις Σου Θεοτόκε!...». Κι όταν πια έπεσε στα χέρια των Τούρκων η αγαπημένη της Πόλη, η Βασιλεύουσα, το 1453, η Παναγία η Δέσποινα, δάκρυσε!

*** Τι έγινε μετά την άλωση (πάριση) της Πόλης;**

Ακολούθησε η μαύρη τουρκική σκλαβιά! Πάλι παρούσα και πονεμένη **η Παναγιά των σκλάβων!** Μόνη παρηγοριά κι ελπίδα τους! Μαζί τους κλαίει ατέλειωτα μερόνυχτα! Και «Δεομένη» ζητά να ξεπηδήσει απ' την καρδιά τους η Λευτεριά!

Με πόση πίστη και θέρμη προσεύχονταν οι ήρωες αυτοί στην Παναγία Μητέρα των Ελλήνων!

—«Βόηθα και τούτη τη φορά τους Έλληνες, Παναγία μου, που είσαι η Μητέρα του Σωτήρα μας Χριστού»!

✿ Ξέρετε ποιος έλεγε αυτή την προσευχή πριν από τη μάχη:

Ο Θ. Κολοκοτρώνης! Και θυμηθείτε τον Κωνσταντή Κανάρη, «ξυπόλυτο, να φέρνει στην Παναγιά το “τάμα” για τη νίκη»!...

Μαζί με την Παναγία αγωνίστηκαν και τίναξαν οι Έλληνες από τον τόπο τούτο τη σκλαβιά. Μπροστά στο Εικόνισμά της, εκεί στην **Άγια Λαύρα τη μέρα της Γιορτής της, 25 Μαρτίου του** Ευαγγελισμού της, ορκίστηκαν «Ελευθερία ή Θάνατος»! Κι Εκείνη ευλόγησε τον αγώνα μας και νικήσαμε τους Τούρκους! Ήρθε πάλι στη σκλαβωμένη γη μας η γλυκιά Λευτεριά! Πώς μπορούσε ο Ελευθερωτής Χριστός να μην ακούσει τις δεήσεις της Παναγίας Μητέρας Του! Πώς μπορούσαν οι Έλληνες να μην ψάλουν και πάλι «*Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ τά νικητήρια*»!

Να σταμάτησε τάχα ως εδώ η ολοφάνερη προστασία της Παναγίας μας σε εμάς τους Έλληνες; Να έπαψαν οι Έλληνες να τιμούν και να καταφεύγουν στην «προστασία και Σκέπη» της; Ποτέ!

✿ Και να που ο εχθρός διάβολος ρίχνει την Πατρίδα μας σε νέα δοκιμασία! Νέο εχθρό βάζει να την απειλήσει. Πάει ο νους σας:

1940! Νέος πόλεμος! Ποιοι έρχονται τώρα να ζητήσουν σώνει και καλά από την Ελλάδα υποταγή στην άνομη βία τους; Οι Ιταλοί με οκτώ εκατομμύρια λόγχες! Οι σιδηρόφρακτοι Γερμανοί στη συνέχεια! Θα έχετε ακούσει για το δοξασμένο εκείνο πόλεμο! Πώς βρόντηξε η Ελλάδα τότε στον Ιταλό δικτάτορα το καινούργιο της «μολών λαβέ»! Ποιο; Το «ΟΧΙ». Και το τσαρούχι του Έλληνα τσολιά, και το «ΑΕΡΑ» από τους φαντάρους μας και οι ναύτες και τα «γεράκια» μας, σήκωσαν τον κόσμο όλο όρθιο να θαυμάζει την Ελλάδα τότε!

✿ Μήπως ακούσατε από τους μεγαλύτερους, μήπως διαβάσατε πώς μας βοήθησε σε κείνον τον πόλεμο η Παναγία:

Ήταν κάτι το θαυμαστό! Η Παναγία μας πάλι, πάνω στην Πίνδο, στη Μόραβα, στα βορειοηπειρωτικά βουνά του πολέμου! Με τη δική Της ζωντανή παρουσία μπόρεσαν τα γενναία παιδιά της Ελλάδας, με τα λίγα όπλα και την ανδρεία καρδιά, να αντιμετωπίσουν μια ολόκληρη αυτοκρατορία. Άλλοι, στη θέση των Ελλήνων, θα είχαν παραδοθεί χωρίς να πολεμήσουν! Οι Έλληνες όμως είπαν «ΟΧΙ», όπως πάντα! Πίστευαν στη βοήθεια της Παναγίας, που μεσιτεύει στον Υιό της. Πώς μπορούσε ν' αφήσει ανυπεράσπιστο έναν λαό που την αγαπούσε και την ικέτευε με πίστη!

Ασταμάτητες τότε οι φλογερές «ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ» και οι «ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ» στην «*τών πολεμουμένων βοήθεια*», την Παναγία μας, από όλο το Έθνος. Καθημερινά οι Εκκλησίες γεμάτες από τους άμαχους! Και το θαύμα έγινε! Η δόξα στεφάνωσε και πάλι την Ελλάδα!

Ποιος από τους φαντάρους μας δεν είδε τότε την Υπέρμαχο Στρατηγό «εκεί στις Πίνδου μας τις ψηλές κορφές» ν' απλώνει τα χέρια της, να τους σκεπάζει και να ευλογεί τον δίκαιο αγώνα μας! Νικήσαμε μαζί της τότε! Νικήσαμε κάτω από την Αγία Σκέπη της και η Ελλάδα έγραψε την πιο ένδοξη, την πιο τιμημένη και φωτεινή σελίδα εκείνου του φοβερού και καταστρεπτικού παγκόσμιου πολέμου. Ήταν ο Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος! Και η σελίδα της τιμής ήταν το «ΟΧΙ» των Ελλήνων! Το Έπος της Πίνδου, κάτω από τη Σκέπη της Μεγαλόχαρης! Όλα τ' άλλα ήταν συντρίμια και ντροπή!...

Στο όμορφο προάστιο της Αθήνας «Πολιτεία» δεσπόζει στο ύψωμα μια πανέμορφη Εκκλησία

αφιερωμένη στην Παναγία την «Ελευθερώτρια». Εκεί θα δείτε την ευγνωμοσύνη των Ελλήνων ανάγλυφη! Από κάθε ελεύθερη πια γωνιά και πολιτεία της Πατρίδας έφτασε μία μεγάλη πέτρα (κοτρώνα), συμβολική προσφορά στο αφιέρωμα. Τειχίζει το Μαυσωλείο με τα ιερά οστά των Ηρώων της Λευτεριάς μας!

Ακούστε κάτι απ' όσα είδαν κι έγραφαν τότε οι στρατιώτες μας από την πρώτη γραμμή του πολέμου:

✿ «Βράδυ 3 Νοεμβρίου 1940! ...Τώρα ζω σε άλλες σφαίρες! Ναι! Στον Ουρανό, στο γαλανό ουρανό μας, ανεβαίνουν οι προσευχές στην Παναγία μας, την Υπέρμαχό μας Στρατηγό. Αυτή σκεπάζει τη χώρα μας. Γι' αυτό κι οι βόμβες των Ιταλών δεν πέφτουν στους στρατιωτικούς στόχους!...».

✿ «2 Δεκεμβρίου 1940. Αδελφέ μου Νίκο, σου γράφω από μια αετοφωλιά 400 μέτρα ψηλότερη απ' την Πάρνηθα... Δεν θα σου περιγράψω τα θέλητρα μιας χιονισμένης Μόραβας, με όλο το άγριο μεγαλείο της. Σκοπός μου είναι να σου μεταδώσω αυτό που έζησα' αυτό που είδα με τα μάτια μου, και που φοβάμαι μήπως, ακούγοντάς το από άλλους, δεν το πιστέψεις.

Λίγες στιγμές πριν ορμήσουμε για τα οχυρά της Μόραβας είδαμε σε απόσταση καμιά δεκαριά μέτρων μια ψηλή Μαυροφόρα να στέκει ακίνητη!

—Τίς εί; ...Μιλιά! —Τίς εί; ...Τίποτα! Τότε, σαν να μας πέρασε όλους μας ηλεκτρικό ρεύμα, ψιθυρίσαμε· —Η ΠΑΝΑΓΙΑ!...

ΕΚΕΙΝΗ όρμησε εμπρός, σαν να είχε αετού φτερά! Εμείς ξοπίσω της! Συνεχώς την αισθανόμαστε να μας μεταγγίζει αντρείοσύνη!... Ολόκληρη βδομάδα παλέψαμε σκληρά να καταλάβουμε τα οχυρά Ιβάν - Μόραβας!... ΕΚΕΙΝΗ πάντα μπροστά!...» Και να το θαύμα! Η τελευταία επίθεσή μας πέτυχε τους Ιταλούς σε αλλαγή φρουράς. Τα καινούργια τμήματα των Ιταλών το είχαν ρίξει στον... ύπνο!! Το τι έπαθαν δεν περιγράφεται! ΕΚΕΙΝΗ μας είχε οδηγήσει στη νίκη! Και καθώς, νικητές πιά, ροβολούσαμε προς την ανυπεράσπιστη Κορυτσά, τότε!... η ΥΠΕΡΜΑΧΟΣ έγινε ατμός! νέφος φωτεινό, απαλό! και χάθηκε!...».

✿ «5 Δεκεμβρίου 1940! Ζήτω!

Με το πέσιμο της Πρεμετής φεύγω για τη γραμμή του πυρός! Για τα μεγάλα ύψη, που η Υπέρμαχος Στρατηγός οδηγεί τους Έλληνες στη δόξα!... Κι αν σκοτωθεί κανείς για την Πατρίδα, θεία είναι η δάφνη...

Ζήτω η Ελλάδα. Ν. Ρ.».

✿ Και από ένα διάλογο με τραυματίες:

«...Εκεί επάνω, κύριε, έχουμε γίνει άλλοι άνθρωποι! Να το ξέρετε. Να το λέτε παντού. Άπιστοι και βλάστημοι δεν υπάρχουν εκεί πάνω. Είμαστε τα παιδιά της Παναγίας. Η Μεγαλόχαρη είναι Μάνα και προστάτισσά μας...».

Β΄. Συζήτηση:

☞ Και η Πατρίδα μας, σε κάθε Επέτειο της Εθνικής μας αυτής νίκης (28 Ὀκτωβρίου), **τιμά εκείνους που πρωταγωνίστησαν** στα δοξασμένα βουνά της Ηπείρου μας για την Ελευθερία τη δική μας και του κόσμου. Εορτασμοί και παρελάσεις! Τα πάντα σηματοδοτούνται. Τα σχολεία πανηγυρίζουν.

☞ Κέντρο όμως όλων αυτών των εορτασμών ποιο είναι;

Οι Ιεροί μας Ναοί! Χτυπούν οι καμπάνες τους από αγαλλίαση κι ευγνωμοσύνη στη Μητέρα των Ελλήνων, την Παναγία μας. Ἀρχοντες και λαός, οι μαθητές με τις Σημαίες των σχολείων τους, ψάλλουν τα «Νικητήρια» στον Ελευθερωτή Χριστό και την Ἀχραντη Μητέρα Του, των Ελλήνων τη Σκέπη!

—«Δόξα εν υψίστοις Θεῷ...», «Τῆ Ὑπερμάχῳ Στρατηγῷ τὰ νικητήρια...».

☞ Ποιος μπορεί να λείψει από μια τέτοια Γιορτή ευγνωμοσύνης του Ἐθνους μας; Πού είναι η θέση μας εκείνη την ώρα;

Να κοιμηθούμε; Να πάμε εκδρομή; Ἡ να **τρέξουμε να ευχαριστήσουμε τον Θεό για τη Λευτεριά μας;**... Στους ιερούς μας Ναούς, στο εικόνισμα της Παναγίας;

Ὅλοι ξέρουμε, παιδιά, ότι η ευλογημένη από τον Θεό Πατρίδα μας, που την έχει πάντα η Παναγία μας κάτω από την Αγία της Σκέπη, έχει εχθρούς! Εχθρούς φανερούς και εχθρούς ύπουλους. Πολλοί ζηλεύουν τον τόπο της, τις θάλασσές της, τα ηλιόχαρα νησιά της! Ὅλοι θέλουν να κλέψουν κάτι από τη δόξα της, την πανάρχαια πάνω στη γη. Γι' αυτό, τότε φανερά και τότε ύπουλα, την πολεμάνε!

☞ Πώς λέτε ότι θα τους αντιμετωπίσουμε εμείς οι νέοι Ἕλληνες όλους αυτούς;

Ἔτσι είναι, παιδιά! Η παρουσία και η βοήθεια της Παναγίας μας είναι ανάγκη συνεχώς να σκέπει την Ελλάδα μας. Ανάγκη να είναι στραμμένη πάντα επάνω μας η αγάπη της Μητέρας του Χριστού μας! Δεν έχουμε να φοβηθούμε τότε κανένα εχθρό!

☞ Για να γίνει όμως αυτό, χρειάζεται, όπως είπατε, και από μέρους μας κάτι. Τι;

Εμείς οι Ἕλληνες, όλοι οι Ἕλληνες, να αγαπήσουμε ακόμα πιο πολύ την Παναγία μας. **Να καταφεύγουμε στη Σκέπη και την προστασία Της!** Να την έχουμε συνεχώς στην καρδιά μας και να της δίνουμε χαρά.

☞ Πώς θα της δίνουμε χαρά;

Ὅταν υπακούμε και συμμορφωνόμαστε με το θέλημα του Αγαπημένου της Υιού. Του Χριστού μας!

Το σύνθημα λοιπόν που μας δίνει η ιστορία του ἔθνους μας, το οποίο διαρκώς ζούσε και ζει κάτω από τη Σκέπη Της, **ποιο είναι;**

Σύνθημα: Καταφεύγω με πίστη στη Σκέπη της Παναγίας!

Παιχνίδι:

Ανάποδο χειροκρότημα

Χωρίζουμε τα παιδιά σε δύο ομάδες. Με το χέρι μας δείχνουμε κάθε φορά μία ομάδα. Η ομάδα που θα δείξουμε πρέπει να μείνει ακίνητη, η ομάδα που δεν θα δείξουμε πρέπει να χειροκροτεί. Αν κάποιος μπερδευτεί η ομάδα του χάνει πόντο. Νικήτρια ομάδα αυτή που θα φτάσει πρώτη στους 7 πόντους. Φυσικά, καθώς περνάει η ώρα και τα παιδιά μαθαίνουν το παιχνίδι, αρχίζουμε και αυξάνουμε τον ρυθμό...

Σημείωση: Μπορούμε να δηλώσουμε στα παιδιά με ποιο χέρι από τα δύο θα δείχνουμε. Έτσι, αν δείξουμε με το άλλο, η εντολή είναι άκυρη και, όποια ομάδα κάνει το λάθος να χειροκροτήσει, χάνει πόντο!